

Μπα, αλήθεια;

Ο δάσκαλος Χάκουιν ήταν φημισμένος για την αγνότητα της ζωής του και για την αυστηρότητα των ηθών στη σχολή του. Όλοι τον επαινούσαν.

Μια όμορφη νέα κοπέλα ζούσε με τους γονείς της κοντά στη σχολή. Ξαφνικά έμεινε έγκυος. Οι γονείς της θύμωσαν και ήθελαν να μάθουν ποιος ήταν ο υπαίτιος. Με πολλά παρακάλια και πολλές απειλές τελικά η κοπέλα ομολόγησε πως εραστής της ήταν ο δάσκαλος Χάκουιν.

Εξοργισμένοι οι γονείς πήγαν στο Χάκουιν να του τα ψάλλουν. Εκείνος άκουε.

«Μπα, αλήθεια;» είπε μόνο όταν τέλειωσαν.

Οι γονείς γύρισαν σπίτι. Όταν το παιδί γεννήθηκε το έφεραν στο Χάκουιν και το άφησαν εκεί. Στο μεταξύ ο δάσκαλος δυσφημίστηκε, έχασε την υπόληψή του στην κοινότητα, έχασε και πολλούς μαθητές. Αλλά όποτε κανένας έκανε μνεία για το επεισόδιο εκείνος απαντούσε: «Μπα, αλήθεια;».

Με τη βοήθεια λίγων μαθητών που του έμειναν πιστοί, ο Χάκουιν ανάθρεψε το βρέφος δίνοντάς του όση φροντίδα μπορούσε.

Μετά από λίγους μήνες η κοπέλα δεν μπορούσε να βαστάξει πια. Κλαίγοντας ομολόγησε την αλήθεια: πως ο πατέρας του παιδιού δεν ήταν ο δάσκαλος αλλά ένας νεαρός που δούλευε στην αγορά. Οι γονείς της πήγαν αμέσως στο Χάκουιν, απολογήθηκαν και με πολλές υποκλίσεις ζήτησαν να τους συγχωρέσει. Μετά, φυσικά, ζήτησαν πίσω το παιδί, εκφράζοντας πάλι τη λύπη τους για το σφάλμα που έκαναν.

«Μπα, αλήθεια;» είπε εκείνος κι έδωσε πίσω το βρέφος.

Παράδεισος και Κόλαση

Ο πολεμιστής Νομπουξίγκε πήγε στον Χάκουιν να μάθει.

«Υπάρχει στ' αλήθεια παράδεισος και κόλαση;» ρώτησε όταν βρέθηκε μπροστά στο δάσκαλο.

«Ποιος ρωτάει;» είπε ο Χάκουιν.

«Ένας σαμουράι!» απάντησε με τόνο περήφανο ο Ναμπουξίγκε.

«Σαμουράι, εσύ;» είπε ο Χάκουιν κοιτώντας τον περιφρονητικά. «Ποιος άρχοντας θα σε δεχόταν στο στρατό του; Η φάτσα σου σε δείχνει για ζητιάνο.»

Ο Ναμπουξίγκε θυμωμένος έκανε να σύρει το ξίφος του.

«Α! Έχεις και σπαθί!» συνέχισε ο Χάκουιν. «Φαίνεται τόσο σκουριασμένο, θα με γρατζουνίσει άραγε;»

Ο σαμουράι έβγαλε το ξίφος από τη θήκη.

«Εδώ ανοίγουν οι πύλες της κολάσεως», είπε ο Χάκουιν ατάραχος.

Ακούγοντας τα λόγια και βλέποντας την ηρεμία του δασκάλου, ο σαμουράι ξανάβαλε το ξίφος στη θήκη του και γονάτισε.

«Εδώ ανοίγουν οι πύλες του παραδείσου», είπε ο Χάκουιν.

Μαθητικός διάλογος

Δύο γειτονικοί ναοί είχαν, ο καθένας, ανάμεσα στους μαθητές τους κι ένα μικρό παιδί. Οι δάσκαλοι έστελναν τα παιδιά σε διάφορες μικροδουλειές. Το ένα πήγαινε κάθε πρωί να πάρει τρόφιμα από τη λαχαναγορά. Συχνά συναντιόταν με το άλλο από το γειτονικό ναό.

«Που πας;» ρώτησε το δεύτερο μια μέρα.

«Όπου με πάνε τα πόδια μου», αποκρίθηκε το πρώτο.

Η απάντηση έβαλε σε απορία το νεαρό. Έτρεξε στο δάσκαλό του να τον συμβουλευτεί.

«Την επόμενη φορά ρώτησέ τον την ίδια ερώτηση» είπε ο δάσκαλος. «Όταν εκείνος σου απαντήσει, θα του πεις, 'Κι αν δεν είχες πόδια, τότε που πας;' Αυτό θα τον αποστομώσει».

Την επομένη ο νεαρός περίμενε τον άλλο στο δρόμο.

«Που πας;» ρώτησε μόλις ο άλλος πλησίασε.

«Όπου φυσά ο άνεμος», απάντησε ο άλλος.

Αυτό πάλι έβαλε το νεαρό σε απορία.

«Μην ανησυχείς», του λέει ο δάσκαλός του. «Την επόμενη φορά ρώτα τον που πάει αν δε φυσά άνεμος».

Την επομένη λοιπόν.

«Που πας;»

«Στην αγορά για λάχανα»!

Κάθε στιγμή

Οι σπουδαστές του Ζεν συνήθως παραμένουν με το δάσκαλό τους δέκα χρόνια προτού οι ίδιοι μπορέσουν να διδάξουν άλλους. Έτσι ο Τέννο άρχισε να διδάσκει αφού πια συμπλήρωσε 10 χρόνια μαθητείας.

Μια βροχερή μέρα επισκέφτηκε το μεγάλο δάσκαλο Ναν-ίν. Άφησε την ομπρέλα και τα τσόκαρα του στο διάδρομο και πέρασε στο σαλόνι όπου καθόταν ο Ναν-ίν.

Ο ηλικιωμένος δάσκαλος υποδέχτηκε τον νέο με εγκαρδιότητα.

«Θα'θελα να ξέρω», του λέει σε μια στιγμή χαμογελώντας, «που ακριβώς άφησες τα τσόκαρα σου: στα δεξιά ή αριστερά της ομπρέλας σου;»

Ο Τέννο δεν μπορούσε να απαντήσει αμέσως. Σάσισε, κοκκίνισε. Κατάλαβε ότι δεν ήταν ικανός ακόμα να εφαρμόζει την πειθαρχία του Ζεν κάθε στιγμή.

Υποκλίθηκε: «Κύριε, θέλω να γίνω μαθητής σας».

Έτσι ο Τέννο σπούδασε στον Ναν-ίν άλλα 6 χρόνια.

Δε χωράει άλλο

Ο ίδιος Ναν-ίν μια μέρα δέχτηκε έναν πολυμαθέστατο καθηγητή του πανεπιστημίου ο οποίος ήθελε να μάθει περί Ζεν. Άρχισαν να συνομιλούν. Ο καθηγητής αμέσως εξέθεσε τις απόψεις του, τη μία μετά την άλλη χωρίς να σταματά.

Ο δάσκαλος σέρβιρε τσάι. Γέμισε πρώτα το φλυτζάνι του καθηγητή. Εξακολούθησε όμως να βάζει τσάι έτσι που το φλυτζάνι ξεχειλίσει.

Ο καθηγητής βλέποντας το τσάι να χύνεται και μέσα στο πιατάκι δεν μπόρεσε να κρατηθεί. «Ξεχειλίσε, προσέξτε!» φώναξε. «Δε χωράει άλλο!»

«Ακριβώς» είπε ήρεμα ο Ναν-ίν. «Όπως το φλυτζάνι, κι ο νους σας ξεχειλίζει με τις θεωρίες και τις απόψεις σας. Πώς θα σας διδάξω Ζεν αν δεν τον αδειάσετε πρώτα; Δε χωράει άλλο!»

Δόκιμος ξιφομάχος

Ο Ματατζούρο Γιαγκίτζου ήταν γιος φημισμένου σαμουράι. Ο πατέρας προσπάθησε από μικρό να τον μυήσει στις πολεμικές τέχνες και ειδικά στην ξιφομαχία. Παρόλη την καλή του πρόθεση ο μικρός Ματατζούρο παρέμεινε αδέξιος. Ο πατέρας του, αφού είδε κι απόειδε, θύμωσε και τον έδιωξε από το σπίτι λέγοντας: «Με ντρόπιασες. Δε θα γίνεις ποτέ σαμουράι. Φεύγα, δεν είσαι γιος μου».

Ο νεαρός Ματατζούρο ταξίδεψε στο όρος Φουτάρα όπου ζούσε ο μεγάλος ξιφομάχος Μπάνζο. Αυτός δεν ήθελε να τον δεχτεί γιατί έβλεπε πως του έλειπε η ικανότητα.

«Αλλά αν εργαστώ σκληρά», επέμενε ο νεαρός, «πόσα χρόνια θα χρειαστώ για να γίνω κύριος της τέχνης του ξίφους;»

«Όλη σου τη ζωή», απάντησε ανένδοτος ο Μπάνζο.

«Είμαι πρόθυμος να υποστώ κάθε δοκιμασία, φτάνει να με διδάξετε», ξανάπε ο Ματατζούρο. «Αν γίνω αφοσιωμένος υπηρέτης σας, πόσο καιρό θα πάρει;»

«Ω, δέκα χρόνια περίπου»,είπε πιο μαλακά τώρα ο Μπάνζο.

«Ο πατέρας μου γερνάει- σύντομα θα πρέπει να τον φροντίζω», εξήγησε ο νεαρός. «Αν εργαστώ εντατικά, πόσο θα πάρει;»

«Τριάντα χρόνια ίσως», είπε ο Μπάνζο.

«Πώς αυτό;» ρώτησε έκπληκτος ο Ματατζούρο. «Πρώτα μου λέτε 10 χρόνια, τώρα 30! Θα υποστώ κάθε κακουχία, φτάνει να γίνω κύριος της τέχνης όσο το δυνατό πιο σύντομα.»

«Τότε πρέπει να μελετήσεις 60 χρόνια. Ένας νέος που βιάζεται τόσο πολύ να πετύχει τρανά αποτελέσματα δεν πρόκειται να μάθει γρήγορα.»

Ο νεαρός κοκκίνισε αναγνωρίζοντας τη δίκαιη επίπληξη του δασκάλου για την αυτομονησία του. «Καλά, δέχομαι όλους τους όρους σας.» Ο Μπάνζο του είπε να μη μιλήσει ποτέ για ξιφομαχία ή πολεμική τέχνη και να μην αγγίξει σπαθί ή άλλο όπλο. Έτσι ο Ματατζούρο έγινε υπηρέτης: μαγείρευε, έπλενε τα πιάτα, έπλενε ρούχα, έφτιαχνε το στρώμα του δασκάλου, σκούπιζε την αυλή, κλπ. Τρία χρόνια πέρασαν με αυτό τον τρόπο: ποτέ δεν είπε λέξη για ξιφομαχία. Συνέχισε λοιπόν την υπηρεσία του. Όταν όμως σκεφτόταν το μέλλον ένιωθε θλίψη. Δεν είχε αρχίσει ακόμα να μαθαίνει την τέχνη στην οποία είχε αποφασίσει να αφιερώσει όλη του τη ζωή.

Μια μέρα ο Μπάνζο πλησίασε από πίσω το νεαρό καθώς ονειροπολούσε και ξαφνικά του έδωσε ένα δυνατό χτύπημα με ένα ξύλινο σπαθί. Την επομένη πάλι ο δάσκαλος πλησίασε αθόρυβα το Ματατζούρο καθώς αυτός μαγείρευε ρύζι και τον χτύπησε δυνατά. Από τότε ο νεαρός άρχισε να φυλάγεται από τις αναπάντεχες επιθέσεις του δασκάλου: τα χτυπήματα του Μπάνζο ήταν φοβερά. Η ανάγκη αυτοάμυνας έγινε πιο επιτακτική καθώς οι επιθέσεις έγιναν συχνότερες. Έτσι ο νεαρός δόκιμος έφθασε μια κατάσταση αδιάκοπης επαγρύπνησης και ετοιμότητας.

Μ' αυτόν τον τρόπο ο Ματατζούρο έμαθε την πολεμική τόσο γρήγορα και τόσο καλά που ο κύριός του δεν μπορούσε να συγκρατήσει το χαμόγελο της ικανοποίησής του.

Ο Ματατζούρο έγινε ο ανώτερος ξιφομάχος της εποχής του.

Μαθητεία σιωπής

Τέσσερις μαθητές της σχολής Τεν-τάι ήταν στενοί φίλοι. Επιδόθηκαν στο διαλογισμό με ζήλο. Υποσχέθηκαν ο ένας στον άλλο να τηρήσουν σιωπή για 7 ημέρες. Η πρώτη μέρα πέρασε θαυμάσια. Ο διαλογισμός τους πήγαινε μια χαρά ? κανένας τους δεν μίλησε. Το βράδυ, η λάμπα τους σε μια στιγμή άρχισε να τρεμοσβήνει. Ο ένας δεν κρατήθηκε.

«Φέρε λίγο λάδι» φώναξε σε έναν υπηρέτη.

«Σιωπή!» παραπονέθηκε ο δεύτερος. «Υποτίθεται πως δεν μιλάμε».

«Μα είστε τόσο ανόητοι;» φώναξε ο τρίτος με έκπληξη. «Γιατί μιλάτε;»

Ο τέταρτος έμεινε ακίνητος κρατώντας τα μάτια του κλειστά.

«Εγώ πάντως συνεχίζω το διαλογισμό μου. Δεν μιλώ!» τους φώναξε θριαμβευτικά.

Ο αγρότης και ο πελαργός

Στα παλιά χρόνια έξω από τη μεγάλη πόλη ζούσε ένας νεαρός αγρότης. Οι γονείς του είχαν πεθάνει κι αυτός φρόντιζε το μικρό αγρό που είχε κληρονομήσει καλλιεργώντας ρύζι. Η ιστοριούλα δεν μας λέει ούτε το δικό του όνομα ούτε της πόλης –μόνο ότι ήταν καλοσυνάτος αλλά φτωχός.

Μια μέρα, καθώς πότιζε, ξαφνικά ένας πελαργός, χτυπώντας παράξενα τις λευκές φτερούγες του, έπεσε από τον ουρανό, σκούζοντας, στα πόδια του. Το όμορφο πουλί ήταν πληγωμένο: ένα βέλος είχε καρφωθεί κάτω από τη μία φτερούγα του. Ο νεαρός αμέσως έβγαλε το βέλος, ξέπλυσε την πληγή και της έβαλε λίγη λάσπη και φαρμακευτικά χόρτα.

«Πρόσεχε τώρα καημέne μου» του είπε. «Πήγαινε στο καλό και μην πετάς σε κυνηγότοπους.»

Ο πελαργός υψώθηκε αργά στον αέρα, έκανε τρεις κύκλους πάνω από τον αγρότη και με μια διαπεραστική κραυγή εξαφανίστηκε στα βάθη του ορίζοντα.

Μετά από λίγες μέρες, καθώς γύριζε το βράδυ στο σπίτι του, ο νεαρός με έκπληξη βρήκε μια ωραία κοπέλα να τον περιμένει στην είσοδο. Στην αρχή νόμιζε πως είχε φτάσει σε λάθος σπίτι. Αλλά η κοπέλα τον καλωσόρισε χαμογελαστή.

«Αυτό είναι το σπίτι σου κι εγώ είμαι η γυναίκα σου!» τον βεβαίωσε.

«Δεν είναι δυνατόν!» αποκρίθηκε αυτός. «Είμαι τόσο φτωχός που καμιά κοπέλα δεν θα με παντρευόταν.»

Εκείνη όμως τον καθησύχασε. Είχε φέρει ένα σακούλι ρύζι κι ετοίμασε το βραδινό τους. Ο νέος άντρας τελικά δέχτηκε την όλη κατάσταση.

Έτσι ζούσαν πια σα ζευγάρι. Ένα πράγμα τον παραξένεψε: το σακούλι με το ρύζι δεν έλεγε ν' αδειάσει και πάντα βρίσκονταν αρκετά λαχανικά για το φαγητό τους. Αλλά δεν είπε τίποτα. Ζούσαν ευτυχισμένοι. Μια μέρα η νιόπαντρη κοπέλα ζήτησε από τον άντρα της να της στήσει έναν αργαλειό σ' ένα μικρό δωμάτιο στο πίσω μέρος του σπιτιού. Αυτό έγινε. Μετά του είπε να μην κοιτάξει μέσα στο δωμάτιο και να μην την ενοχλήσει ποτέ όταν υφαίνει. Για επτά μέρες κλείστηκε στο δωμάτιο. Μόνο ο ήχος του αργαλειού ακουγόταν όλο αυτό τον καιρό. Για τον άντρα οι επτά μέρες πέρασαν σαν επτά χρόνια.

Μετά η γυναίκα του βγήκε κάπως ταλαιπωρημένη. Στα χέρια της κρατούσε ένα τόπι ατλάζι κεντημένο με χρυσά κι ασημένια μοτίβα.

«Πάρτο» του είπε. «Είναι θαυμαστό ύφασμα. Πήγαινε το στην αγορά στην πόλη. Θα πάρεις πολλά λεφτά.»

Ο αγρότης μας το επόμενο πρωί πήγε στην πόλη και πράγματι πούλησε το ύφασμα σε υψηλή τιμή. Με τα χρήματα θα μπορούσε να αγοράσει πολλά πράγματα ακόμα και ζώα και να μεγαλώσει το κτήμα του.

Χαρούμενος γύρισε στο σπίτι του το απόγευμα. Εκεί η γυναίκα του ήταν κλεισμένη πάλι στο εργαστήρι της. Μόνο ο ήχος του αργαλειού ακουγόταν πάλι κι απόρησε πώς εκείνη μπορούσε να υφαίνει τόσο όμορφο ύφασμα αφού δεν είχε κλωστή. Που την έβρισκε; Θυμήθηκε και την απορία

του για το σακούλι που δεν άδειαζε από ρύζι! Κάποιο μυστήριο κρυβόταν εδώ. Και μόνο η γυναίκα του μπορούσε να το διαλευκάνει.

Έτσι σιωπηλά πήγε στη πόρτα του εργαστηρίου και κόλλησε το μάτι του σε μία χαραμάδα – και έμεινε εμβρόντητος. Στον αργαλειό καθόταν η όμορφη κοπέλα που ήταν η γυναίκα του. Μα ήταν συγχρόνως και πουλί –ένας μεγάλος πελαργός με κατάσπρες φτερούγες. Και η μαγική αυτή μορφή χρησιμοποιούσε για νήμα τις ίνες από τα φτερά της!

Η μορφή σταμάτησε αμέσως να υφαίνει και στράφηκε προς τον κατάπληκτο νέο. «Δεν κράτησες την υπόσχεσή σου άντρα μου» είπε η φωνή της γυναίκας, ενώ η μορφή παγιωνόταν σε πελαργό. «Τώρα που με είδες έτσι δεν μπορώ πια να παραμείνω στον κόσμο των ανθρώπων. Είμαι ο πελαργός που έσωσες. Για να σε ανταμείψω ήρθα και σε υπηρέτησα ως γυναίκα σου. Δεν πειράζει όμως. Τώρα έχεις χρήματα ώστε να μη ζεις πια σε στέρηση. Αυτό το μισοτελειωμένο ύφασμα στο αφήνω ενθύμιο.»

Κράζοντας απαλά ο πελαργός απογειώθηκε και χάθηκε στο γαλάζιο του ουρανού. Δεν ξαναγύρισε.

Γιούκι (η Χιονάτη)

Όταν πέθαναν οι γονείς του Μινοκίτσι, ο καλός γέροντας ξυλοκόπος Μοσάκου υιοθέτησε το ορφανό. Ο Μινοκίτσι μεγάλωσε στη φροντίδα της γυναίκας του Μοσάκου, την οποία θεωρούσε μητέρα, και νωρίς ακολούθησε τον «πατέρα» του στο δάσος –ξυλοκόπος κι αυτός. Κάθε μέρα πήγαιναν σ' ένα δάσος 4-5 μίλια μακριά από το χωριό τους και μάζευαν τα ξύλα που πουλούσαν.

Ο Μινοκίτσι ήταν δεκαοχτώ ετών όταν πέθανε ο Μοσάκου. Ήταν χειμώνας. Μια χιονοθύελλα τους έπιασε καθώς γύριζαν από το δάσος στο σούρουπο με τα φορτία τους. Λόγω κρύου και σκοταδιού αναγκάστηκαν να καταφύγουν σε μια έρημη καλύβα. Δεν υπήρχε παράθυρο, μόνο η πόρτα. Δεν υπήρχε μαγκάλι ή πάκι για να ανάψουν κάποια φωτιά και να ζεσταθούν. Αμπάρωσαν την πόρτα και ξάπλωσαν να αναπαυθούν τυλιγμένοι στα αχυρένια αδιάβροχά τους. Νόμιζαν πως η θύελλα θα σταματούσε γρήγορα.

Ο Μινοκίτσι άκουγε τον αέρα να βογκά και το χιόνι να χτυπά τους τοίχους της καλύβας σφυρίζοντας. Πρόχειρα φτιαγμένη από πλίνθους η καλύβα έτριζε και κουνούσε ολόκληρη. Παρά το κρύο αποκοιμήθηκαν. Ο νεαρός ξύπνησε νιώθοντας ένα στρόβιλο χιονιού να περνά πάνω από το κεφάλι του. Γύρισε και είδε την πόρτα ανοιχτή. Στην αντανάκλαση του χιονιού είδε επίσης μια γυναίκα –παράξενη, ντυμένη ολόλευκα- να σκύβει πάνω από το Μοσάκου και να φυσά την ανάσα της στο πρόσωπό του – σαν συννεφάκια ομίχλης. Ακαριαία η γυναικεία μορφή γύρισε κι έσκυψε πάνω από το νέο. Το πρόσωπό της ήταν πολύ κοντά του. Ω! ήταν τόσο όμορφη! Μα τα μάτια της ήταν λαμπερά, γκριζα και κρύα προκαλώντας φόβο. Ο Μινοκίτσι προσπάθησε να μιλήσει, να ανοίξει το στόμα του, μα δεν μπορούσε.

«Είσαι όμορφο αγόρι, Μινοκίτσι» ψιθύρισε η λευκοφόρα γυναίκα. «Γι αυτό δε θα πάθεις τίποτα τώρα, όμως πρόσεχε! Αν πεις λέξη γι αυτό που είδες απόψε –ακόμα και στη μητέρα σου- θα το ξέρω και θα σε θανατώσω. Να θυμάσαι!»

Το πρωί δύο κυνηγοί βρήκαν τους δύο άντρες στην καλύβα. Η θύελλα είχε κοπάσει. Ο Μοσάκου είχε πεθάνει από το κρύο. Ο Μινοκίτσι ήταν παγωμένος αλλά ζωντανός και με τη φροντίδα της χήρας μητέρας του ανάρρωσε γρήγορα. Τρόμαζε όταν θυμόταν την οπτασία της ασπροντυμένης γυναίκας αλλά δεν ήταν σίγουρος αν ήταν όνειρο ή πραγματικότητα. Θυμόταν και την απειλή της κι έτσι δεν είπε τίποτα σε κανέναν.

Οι μέρες περνούσαν κι ο Μινοκίτσι ξαναγύρισε στη δουλειά του ξυλοκόπου, μόνος πια. Ένα βράδυ του επόμενου χειμώνα, λίγο έξω από το χωριό, συνάντησε μια κοπέλα που πήγαινε στην ίδια κατεύθυνση. Ήταν λεπτοκαμωμένη με όμορφο πρόσωπο κι ευχάριστη φωνή. Αφού χαιρετίστηκαν με σεβασμό, έπιασαν κουβέντα. Το κορίτσι λεγόταν Ογιούκι (κοινό όνομα που σημαίνει Χιονάτη). Πρόσφατα είχε χάσει και τους δυο γονείς της και πήγαινε στο Γέντο όπου ζούσαν οι θείοι της που θα της έβρισκαν ίσως εργασία σε κάποιο αρχοντικό ως υπηρέτρια. Ο νεαρός μαγεύτηκε από την ωραία κοπέλα και της ζήτησε να τον παντρευτεί και να μείνει μαζί τους. Η Ογιούκι επίσης έδειχνε να ελκύεται από τον αρρενωπό ξυλοκόπο και δέχτηκε να πάει σπίτι του και να γνωρίσει τη μητέρα του.

Η Ογιούκι δεν πήγε στο Γέντο. Η παρουσία και η συμπεριφορά της άρεσε στη μητέρα του Μινοκίτσι. Έτσι οι δυο νέοι παντρεύτηκαν. Η Ογιούκι αποδείχτηκε καλή σύζυγος και καλή θυγατέρα.

Μετά από πέντε χρόνια η μητέρα πέθανε και τα τελευταία της λόγια ήταν έπαινοι και ευλογίες για την Ογιούκι. Στο ίδιο διάστημα η Ογιούκι γέννησε ισάριθμα παιδιά, αγόρια και κορίτσια, όλα όμορφα και γεμάτα υγεία. Όλο το χωριό την αγαπούσε και τη θεωρούσε εξαιρετική γυναίκα. Σε όλους έκανε εντύπωση ότι, παρά τις γέννες, το πρόσωπό της έμενε νεανικό και το κορμί

της λεπτό και λυγρό. Ενώ οι χωρικές, ειδικά μετά από τεκνοποιία, γερνούν σχετικά γρήγορα, η Ογιούκι διατήρησε τη φρεσκάδα της ακόμα κι όταν γέννησε άλλα πέντε παιδιά. Ένα βράδυ, αφού κοιμήθηκαν τα παιδιά, η Ογιούκι κάθισε να κεντήσει στο φως της χάρτινης λάμπας. Ο άντρας της καπνίζοντας πλάι στο τζάκι την κοιτούσε με αγάπη. Ήταν χειμώνας και η χιονοθύελλα μαινόταν έξω. Ο αγέρας λυσομανούσε και το χιόνι χτυπούσε τους τοίχους σφυρίζοντας. Βλέποντας τη γυναίκα του να σκύβει πάνω στο κέντημά της θυμήθηκε εκείνη τη λευκοφόρα μορφή κείνο το βράδυ να σκύβει πάνω από το Μοσάκου.

«Η ομορφιά σου μου θυμίζει μια άλλη γυναίκα», της είπε, «Ω όχι, δεν ήταν γυναίκα μα ξωτικό, νεράιδα, ποιος ξέρει...»

Και της μίλησε για κείνο το βράδυ και τη Λευκή Μορφή.

Και τότε απότομα η γυναίκα του εξαϋλώθηκε. Το σώμα της ψήλωσε κι έγινε αχνό σα νιφάδες χιονιού και τα μάτια της γκρίζα και κρύα. Ήταν εκείνη η λευκή οπτασία πάλι.

«Ω άντρα μου, ήμουν εγώ, η Γιούκι... Μα σου είπα πως θα σε σκότωνα αν το έλεγες ποτέ σε κανένα. Έχε χάρη που σ' αγάπησα και γέννησα τα παιδιά μας. Αν δε τα φροντίζεις σίγουρα θα γυρίσω και θα σε σκοτώσω. Τώρα φεύγω.»

Η φωνή της έγινε σαν το βογγητό του αέρα και το σφύριγμα του χιονιού και έσβησε όπως διαλύθηκε η μορφή της σε μια ανάσα φωτεινής ομίχλης που χάθηκε κυματιστά μέσα στην καμινάδα. Συχνά ο Μινοκίτσι καθόταν στη χιονοθύελλα κι άκουγε τον άνεμο να φυσά και να βογγά, άκουγε το χιόνι να σφυρίζει και να μαινεται και σκεφτόταν την όμορφη Ογιούκι. Όμως η Λευκή Οπτασία, η αγαπημένη του Χιονάτη δεν ξαναπαρουσιάστηκε.

Η τελευταία επιθυμία

Ο άρχοντας παρακολουθούσε ανέκφραστα καθώς μερικοί στρατιώτες έφεραν στην αυλή τον κακοποιό με τα χέρια του δεμένα πίσω στην πλάτη. Τον έκαναν να γονατίσει στα χαλίκια του κήπου. Μετά, ενώ αυτός μουρμούριζε ικεσίες και ξεσπούσε σε κραυγές απειλής, οι ακόλουθοι έφεραν σακούλες ρυζιού γεμάτες βότσαλα και τις τοποθέτησαν γύρω του στοιβάζοντάς τις και πιέζοντάς τις σφιχτά ώστε να μην μπορεί να κινηθεί. Άλλοι έφεραν κουβάδες με νερό για να ξεπλύνουν τα αίματα μετά την εκτέλεση. Ο άρχοντας, φημισμένος πολεμιστής, είχε δει και είχε κάνει ο ίδιος πολλές εκτελέσεις. Όλα ήταν σωστά διευθετημένα.

«Κύριε!» έσκουξε ικετευτικά ο κατάδικος. «Μια αδυναμία μου μ' έσπρωξε στο έγκλημα. Συγχωρέστε με, δώστε μια ευκαιρία ακόμα!»

«Μα οι γέροντες βρήκαν πως έχεις κάνει πολλά εγκλήματα. Σε καταδίκασαν δίκαια!» αποκρίθηκε μαλακά ο άρχοντας. Σαν πολεμιστής είχε σκοτώσει πολλές φορές και δεν ένιωθε οίκτο. Αλλά σκότωνα από αίσθηση καθήκοντος μόνο, ποτέ από μίσος ή ευχαρίστηση.

«Αν με σκοτώσετε θα εκδικηθώ!» ούρλιαξε τώρα ο κακοποιός. «Η οργή και το μίσος μου θα γίνουν εκδίκηση: το κακό που τώρα κάνετε θα επιστρέψει να σας τιμωρήσει.»

Ένα κύμα φόβου απλώθηκε στους ακολούθους. Ήταν γνωστό πως η τελευταία επιθυμία ενός ετοιμοθάνατου καθόριζε τη μελλοντική πορεία της ψυχής του. Έτσι, αν κάποιος θανατωνόταν ενώ ένιωθε τέτοια μανία, η διάθεσή του θα μετατρέποταν σε φάντασμα που θα καταδίωκε τους υπαίτιους. Αυτό το γνώριζε και ο έμπειρος σαμουράι.

«Καλώς» είπε στον ίδιο τόνο. «Αν πράγματι θες να μας φοβίσεις δώσε μας μια ένδειξη... Να, βλέπεις την πέτρα που πατώ; ...Ωραία, μόλις σου κόψω το κεφάλι δάγκωσέ την. Αν έχεις τη δύναμη να το κάνεις αυτό, τότε θα πιστέψω πως πράγματι μπορείς να μας τρομάξεις.» «Θα τη δαγκώσω... θα τη δαγκώσω...!» ούρλιαξε σαν αφηνιασμένος ο κατάδικος στρέφοντας τη ματιά του και όλη την προσοχή του στην πέτρα που πατούσε ο άρχοντας.

Το μακρύ σπαθί άστραψε, σφύριξε στον αέρα κατεβαίνοντας και μ' ένα «χρατς» το κεφάλι έπεσε στα χαλίκια, ενώ το σώμα λύγιζε και δύο πίδακες αίματος τινάζονταν από τον κομμένο λαιμό. Και το κεφάλι κύλησε μία, κύλησε δύο και τελικά έφτασε την πέτρα και τη δάγκωσε με λύσσα. Την επόμενη στιγμή έπεσε χάμω ακίνητο, εντελώς νεκρό.

Οι ακόλουθοι κοίταζαν με φρίκη –πότε το κεφάλι, πότε τον άρχοντα. Εντελώς ατάραχος εκείνος άπλωσε το κυρτό ξίφος με τη ματωμένη ατσάλινη λεπίδα να του το πλύνουν και να το σκουπίσουν με μαλακό ριζόχαρτο. Μετά απομακρύνθηκε αμίλητος κι αδιάφορος.

Πέρασαν μέρες και εβδομάδες. Οι ακόλουθοι ζούσαν σε φόβο προσμένοντας από στιγμή σε στιγμή την εμφάνιση του φαντάσματος. Ο φόβος πέρασε και στους άλλους υπηρέτες του αρχοντικού. Συχνά ένας ή άλλος έβλεπε ή άκουγε πράγματα που δεν υπήρχαν, νομίζοντας πως ξαφνικά ήρθε ο εκδικητής. Τελικά μερικοί από τους παλαιότερους πήγαν στον άρχοντα να ζητήσουν να γίνει μια τελετή εξορκισμού που θα τους προστάτευε.

«Περιττό» είπε ήρεμα ο σαμουράι. «Δεν χρειάζεται να φοβάστε τίποτα σε αυτή την περίπτωση. Αν υπήρχε κίνδυνος θα είχα κάνει την τελετή εξορκισμού.»

«Μα κύριε» είπε παρακλητικά ο αρχηγός «το κεφάλι δάγκωσε την πέτρα. Το είδαμε και εμείς το είδατε και σεις!»

«Ακριβώς! Γι αυτό δεν χρειάζεται να φοβάστε...» είπε με τόνο καθησυχαστικό. «Η τελευταία του επιθυμία ήταν να δαγκώσει την πέτρα. Σ' αυτό κατεύθυνε όλη του την προσοχή, όλη του τη ζωτική ενέργεια –όχι στην εκδίκηση! Γι αυτό το κατόρθωσε. Αν η επιθυμία του ήταν άλλη δεν θα το κατόρθωνε. Και τότε θα κάναμε τον εξορκισμό. Ήδη πέρασε ένας μήνας! Αν ήταν να έλθει, το φάντασμά του θα είχε παρουσιαστεί.»

Ο κλέφτης που έγινε μαθητής

Ένα βράδυ, καθώς ο δάσκαλος Κότζουν καθόταν σε διαλογισμό, ένας κλέφτης πήδηξε από το παράθυρο. Κρατώντας απειλητικά ένα ξίφος άρπαξε το δάσκαλο από τον ώμο: «Τα λεφτά σου ή τη ζωή σου!»

«Καλά, ήταν ανάγκη να με διακόψεις;» είπε ήρεμα ο Κότζουν. Θα βρεις τα χρήματα μέσα σ' εκείνο το σεντούκι.»

Ο κλέφτης άνοιξε το σεντούκι κι άρχισε να γεμίζει με χρήματα τη σακούλα που είχε φέρει.

«Ε!» φώναξε ο Κότζουν. «Φτάνει! Μην τα παίρνεις όλα. Θα χρειαστώ λίγα να συντηρώ τους φτωχότερους μαθητές μου.»

Ο κλέφτης ξαφνιάστηκε, σταμάτησε όμως. Άφησε τα υπόλοιπα χρήματα εκεί που ήταν κι έκανε να φύγει από το παράθυρο πάλι.

«Ε!» φώναξε πάλι ο Κότζουν. «Οι επισκέπτες μπαίνουν και βγαίνουν από την πόρτα. Και να μάθεις να ευχαριστείς το πρόσωπο που σου κάνει ένα δώρο!»

Πολύ παραξενεμένος ο κλέφτης έκανε μια υπόκλιση, είπε ευχαριστώ και έφυγε από την πόρτα.

Μετά από λίγες μέρες η αστυνομία συνέλαβε τον κακοποιό επ' αυτοφώρω ενώ έκλεβε κάποιο άλλο σπίτι. Εκείνος ομολόγησε τότε όλες τις κλοπές που είχε κάνει μέχρι τότε, συμπεριλαμβανομένου και του Κότζουν. Ο δάσκαλος κλήθηκε να δώσει κατάθεση.

«Αυτός ο άνθρωπος δεν είναι κλέφτης, τουλάχιστον στη δική μου περίπτωση» δήλωσε. «Μ' επισκέφτηκε ένα βράδυ. Εγώ του έδωσα χρήματα κι εκείνος μ' ευχαρίστησε.»

Όταν ο άνθρωπος – που δεν μπόρεσε ν' αποφύγει την καταδίκη για άλλες κακές πράξεις- αποφυλακίστηκε, πήγε στον Κότζουν κι έγινε μαθητής του.

Ο Δάσκαλος πέθανε

Λίγοι άνθρωποι κατοικούσαν κοντά στο ναό Τοφούκου. Όταν ο δάσκαλος Σότσι άρχισε να διδάσκει εκεί υπήρχε αρκετή κίνηση. Ήταν ένας από τους λίγους φωτισμένους της εποχής. Πολλοί μαθητές πήγαιναν να μελετήσουν κοντά του και πολλοί πιστοί πήγαιναν να προσευχηθούν ή να τον ακούσουν.

Μετά η κίνηση λιγόστεψε. Ο Σότσι δίδασκε όλο και πιο εντατικά τη σιωπή. Οι κωδωνοκρουσίες και οι ψαλμωδίες έπαψαν. Ο Σότσι απαγόρευσε ακόμα και την απαγγελία των γραφών και των σούτρα*. Ο ίδιος έπαψε να κάνει ομιλίες. Η ανάγνωση ήταν σιωπηλή καθώς και όλες οι άλλες μελέτες. Ό,τι γινόταν –οποιαδήποτε εργασία– γινόταν σιωπηλά. Αλλά κύρια απασχόληση ήταν ο διαλογισμός. Μέρα και νύχτα ο ναός στεκόταν σιωπηλός.

Μια βαθιά σιωπή απλώθηκε να αγκαλιάσει ολόκληρη την περιοχή.

Η κυρά-Τσιγιόνο αγάπησε αυτή την παράξενη ησυχία. Γεννήθηκε, μεγάλωσε και γέρασε σ' εκείνη τη συνοικία. Κάποτε ήταν όμορφη νέα κοπέλα- οι άντρες την ήθελαν, την κυνηγούσαν. Παντρεύτηκε, έκανε παιδιά. Ήρθε ένας πόλεμος, μετά άλλος κι άλλος. Ο άντρας της σκοτώθηκε. Μετά τα παιδιά μεγάλωσαν, παντρεύτηκαν κι αυτά, έφυγαν. Γέρασε καταμόναχη. Μόνο ο ένας γιος ερχόταν να τη δει τότε τότε.

Η σιωπή που τύλιγε το ναό δεν της άρεσε στην αρχή. Μετά τη συνήθισε. Αργότερα ένιωσε το κάλεσμά της και την ήθελε όπως το φως και τον αέρα. Η σιωπή μπήκε μέσα της βαθιά κι έγινε μια μεγάλη γαλήνη. Ήταν παράξενο. Λες και κάτι κρυβόταν πέρα από τη σιγή, κάτι που τραβούσε όλη της τη ζωή.

Αυτά έλεγε σιγανά στο γιο της ένα απόγευμα, προσπαθώντας να εξηγήσει, προσπαθώντας η ίδια να βρει εξήγηση.

Ξαφνικά η ησυχία έσπασε με τον ήχο ενός σημάντρου. Ακολούθησε άλλος κι άλλος. Σήμαντρα, κωδωνοκρουσίες, ψαλμωδίες.

Ο γιος πήγε στο παράθυρο να δει τι συνέβαινε στο ναό.

Η κυρά-Τσιγιόνο κούνησε το κεφάλι της χαμογελώντας με κατανόηση. «Πέθανε ο δάσκαλος» μουρμούρισε.

Υποσ. (*) Σύντομη διατύπωση αρχής ή κανόνα μιας διδασκαλίας ή πειθαρχίας. Εδώ, Ιερές Γραφές.

Πατέρας και γιος

Στα παλιά χρόνια στην Ιαπωνία οι γέροι που δεν μπορούσαν πια να εργαστούν μεταφέρονταν στα βουνά και αφήνονταν εκεί μόνοι. Αυτός ήταν ο νόμος. Ο νόμος άλλαξε χάρη στην αγάπη ενός γιου και τη σοφία του πατέρα του. Τα ονόματά τους δε διασώθηκαν.

Όταν ήρθε η ώρα ο γιος να μεταφέρει και να εγκαταλείψει τον πατέρα του στο βουνό, τον πήρε στην πλάτη του και άρχισε να εισχωρεί στη δασωμένη βουνοπλαγιά. Ο πατέρας, γεμάτος έγνοια για το παιδί του, κάθε τόσο έσπαγε ένα κλαδάκι και το άφηνε χάμω στο μονοπάτι για να μη χάσει το δρόμο της επιστροφής ο γιος. Όταν έφτασαν ψηλά μέσα σ' ένα φαράγγι κι ο γιος κατέβασε τον γέροντα από την πλάτη του, εκείνος του είπε να ακολουθήσει τα κλαδιά: έτσι ούτε το δρόμο θα έχανε ούτε θα καθυστερούσε. Συγκινημένος από τη φροντίδα του πατέρα ο γιος τον ξανάβαλε στην πλάτη κι επέστρεψε σπίτι τους. Αν τους ανακάλυπταν οι άνθρωποι του ντάιμιο (=μεγάλος άρχοντας, βαρόνος ή κόμης), θα τους τιμωρούσαν και τους δύο πολύ αυστηρά. Αλλά ο γιος, αποφασισμένος για όλα, έσκαψε μια υπόγεια σπηλιά στην πίσω αυλή κι έκρυψε το γέροντα εκεί, φροντίζοντας για την τροφή και τις άλλες ανάγκες του.

Μια μέρα ήρθε μήνυμα στο χωριό τους πως ο ντάιμιο ζητούσε σκoinί από στάχτες. Το είχε δει σε όνειρο και έπρεπε να το έχει. Κανένας από τους χωρικούς δεν ήξερε πώς να φτιάξει κάτι τέτοιο. Κανένας σε ολόκληρη την επικράτεια δεν μπόρεσε να το φτιάξει. Μόνο ο γέροντας στην υπόγεια σπηλιά είπε στο γιο του: «Στερέωσε σ' ένα μακρύ, φαρδύ σανίδι ένα κομμάτι σκoinί ζικ-ζακ και κάψε το. Ο γιος το παρουσίασε στον άρχοντα κι αυτός, ευχαριστημένος, τον επαίνεσε για την εξυπνάδα του και τον αντάμειψε.

Λίγο αργότερα, ο ντάιμιο του έστειλε ένα ομοιόμορφο κοντάρι από μπαμπού και του ζήτησε να βρει σε ποια άκρη ήταν αρχικά η ρίζα. Ο γιος το έδειξε στον πατέρα του και ζήτησε τη γνώμη του. «Ω, είναι απλό», είπε ο γέροντας. «Βάλτο αργά σε νερό και η άκρη που τείνει προς τα κάτω είναι η ρίζα- η άλλη που τείνει να βγει πάνω από το νερό είναι η κορυφή.» Ο γιος το έκανε και, πηγαίνοντας στο παλάτι, έδωσε στον άρχοντα το αποτέλεσμα.

Ο ντάιμιο εντυπωσιάστηκε πάλι. Αμέσως όμως παρουσίασε ένα τρίτο πρόβλημα. Ζήτησε από το χωρικό να του φτιάξει ένα ταμπούρλο που ηχεί δίχως να χρειάζεται να το χτυπά κανείς.

Ο γιος συμβουλευτήκε πάλι τον πατέρα του. «Πήγαινε να αγοράσεις δέρμα» είπε εκείνος. «Μετά φέρε από το βουνό ένα μελίτσι.» Όταν ο γιος εκτέλεσε τις παραγγελίες, ο γέρος έφτιαξε ένα τύμπανο με το μελίτσι από μέσα και είπε στο γιο να το πάει στο ντάιμιο. Όταν ο ντάιμιο το πίεσε λίγο, οι μέλισσες μέσα κουνήθηκαν και ξαφνιασμένες πέταξαν στα τυφλά χτυπώντας στο δερμάτινο τοίχωμα που, φυσικά, βούιξε! Έτσι το ταμπούρλο ηχούσε χωρίς να το χτυπά κανείς. Κι ο άρχοντας ομολόγησε τη μεγάλη του έκπληξη στο πώς μόνος αυτός ο χωρικός σε όλη την επικράτεια μπόρεσε να λύσει τα προβλήματα.

«Άρχοντά μου» αποκρίθηκε ο χωρικός, «εγώ είμαι πολύ νέος για να έχω την πείρα και τη σοφία να λύσω τέτοια προβλήματα. Το ίδιο ισχύει και για τους άλλους κατοίκους της περιοχής μας. Μόνο κάποιος πολύ γηραιότερος θα μπορούσε να το κάνει. Η αλήθεια είναι πως εγώ βρήκα όλες τις λύσεις χάρη στη βοήθεια του πατέρα μου που είναι μεγάλος σε ηλικία κι έχει την απαραίτητη πείρα και σοφία.» Μετά, με τη σκέψη της πιθανής τιμωρίας, συνέχισε δακρύζοντας: «Δεν άντεξα να αφήσω το γέροντα πατέρα μου στο βουνό να πεθάνει μόνος κι αφρόντιστος. Τον έκρυψα στο σπίτι μας. Εκείνος βρήκε αυτές τις λύσεις.»

Ο άρχοντας εντυπωσιάστηκε. Καταλαβαίνοντας ξαφνικά πόσο πολύτιμοι για τη χώρα θα ήταν οι γέροντες με την πείρα και τη σοφία τους, αντέστρεψε το νόμο. Από τότε κι έπειτα απαγορεύτηκε στους ανθρώπους να εγκαταλείπουν τους γέροντες πατέρες τους στην άγρια ερημιά των βουνών.

Ουμπαζακούρα

Έγινε το 17 ο αιώνα στο χωριό Ασαμιμούρα, στην επαρχία Ιγίο. Ο Τοκουμπέι ήταν ο προεστός του χωριού και ο πλουσιότερος άνθρωπος της περιοχής. Στα 40 του δεν είχε κάνει παιδί. Γι αυτό μαζί με τη γυναίκα του έκαναν πολλές προσευχές και τάματα στη θεότητα Φουντό Μίο Ω που είχε το διάσημο ναό Σάιχοτζί.

Μετά από λίγο καιρό η κα Τοκουμπέι έμεινε έγκυος και την κατάλληλη εποχή γέννησε κορίτσι. Η μικρή ονομάστηκε Τσούγιου. Φαινόταν χαριτωμένη. Καθώς η μητέρα δεν είχε αρκετό γάλα, προσέλαβαν την παραμάνα Ο-Σοντέ.

Η Τσούγιου ήταν ένα πανέμορφο κορίτσι, χαρά και καμάρι των Τοκουμπέι, αλλά και της Ο-Σοντέ. Στα 15 της όμως αρρώστησε και οι γιατροί δεν έβρισκαν ούτε την αιτία ούτε γιατρεία. Η Ο-Σοντέ που είχε αρχίσει να γερνά πήγαινε στο ναό Σάιχοτζί καθημερινά και προσευχόταν στη θεά Φουντό να γίνει καλά η Τσούγιου. Και το θαύμα έγινε πάλι! Μετά από 21 μέρες η Τσούγιου ανάρρωσε πλήρως.

Την ίδια μέρα έγινε μεγάλη γιορτή στο σπίτι των Τοκουμπέι, γλέντι τρικούβεργο. Αλλά την ίδια μέρα, η παραμάνα Ο-Σοντέ αρρώστησε βαριά με όλα τα συμπτώματα της Τσούγιου. Οι γιατροί που την εξέτασαν την επόμενη μέρα είπαν ότι ήταν η ίδια αρρώστια και ότι η παραμάνα πέθαινε.

Τότε η Ο-Σοντέ, καθώς η οικογένεια μαζεύτηκε γύρω από το κρεβάτι της, τους είπε: «Προσευχθήκα στη θεά Φουντό να κάνει καλά την αγαπημένη μας Τσούγιου και να πεθάνω εγώ στη θέση της. Εκείνη έχει όλη τη ζωή μπροστά της ενώ εγώ ούτε σαν παραμάνα δεν μπορώ να υπηρετήσω πια. Γι αυτό μη θλίβεστε. Φεύγω με χαρά και ευγνωμοσύνη. Μόνο να μου κάνετε μια χάρη. Υποσχέθηκα μόλις γίνει καλά η Τσούγιου μας να φυτέψω μια κερασιά στον κήπο του ναού Σάιχοτζί. Μια και δεν μπορώ να το κάνω αυτό, κάντε το εσείς για μένα. Σας ευχαριστώ.»

Την ίδια μέρα κιόλας μια νέα κερασιά φυτεύτηκε καθώς πέθαινε η Ο-Σοντέ. Λένε πως μια πνοή απ' το πνεύμα της μπήκε στην κερασιά που ζει ακόμα και σήμερα κι ανθίζει πάντα στις 16 του δευτέρου μήνα, στην επέτειο ανάρρωσης της Τσούγιου και του θανάτου της Ο-Σοντέ. Την ονόμασαν Ουμπαζακούρα που σημαίνει «κερασιά (ζακούρα) της Παραμάνας (ούμπα)».

Η περιπέτεια του Ακινσοουκέ

Στην επαρχία Γιάματο ζούσε ο Ακινσοουκέ που ανήκε στην τάξη των γκόσι, που ήταν γεωμόροι, ανεξάρτητοι καλλιεργητές με δική τους γη, αλλά όφειλαν στρατιωτική υπηρεσία στο ντάιμιο, τον Άρχοντα της επαρχίας. Ένα ζεστό απόγευμα καθόταν με δύο φίλους του κάτω από έναν κέδρο φλυαρώντας μετά από ένα καλό φαγοπότι. Ξαφνικά ένωσε υπνηλία και την επόμενη στιγμή νόμισε πως αποκοιμήθηκε.

Κι όμως τη στιγμή εκείνη είδε μια άμαξα με συνοδεία να πλησιάζει το σπίτι του. Οι ακόλουθοι βοήθησαν να κατέβει από την άμαξα ένας πλούσιος ντυμένος άντρας που έμοιαζε αξιωματούχος κάποιου άρχοντα. Αυτός πλησίασε και υποκλίθηκε στον Ακινσοουκέ λέγοντας: «Αξιότιμε κύριε, είμαι απεσταλμένος του βασιλιά του Τοκόγιο*. Ο βασιλιάς μου σας προσκαλεί στο παλάτι του για σημαντική υπόθεση. Είμαι στη διάθεσή σας με την άμαξα ετούτη.»

Σε λίγα λεπτά, όπως φάνηκε στον Ακινσοουκέ, που ένωθε ότι λειτουργούσαν υπερφυσικές δυνάμεις, βρέθηκαν στην πύλη ενός μεγαλόπρεπου παλατιού. Υπηρέτες και ακόλουθοι έτρεξαν να τον βοηθήσουν να κατέβει από την άμαξα και τον οδήγησαν μέσα από ένα μεγάλο κήπο με πανέμορφα και άγνωστα άνθη στον προθάλαμο του παλατιού, όπου του πρόσφεραν αναψυκτικά. Εκεί, δύο γέροντες, σύμβουλοι του βασιλιά, του ανακοίνωσαν, με ευγένεια αλλά δίχως περιστροφές, ότι η Αυτού Μεγαλειότητα του δίνει την κόρη του Πριγκίπισσα σε γάμο – μια προσφορά που θα τιμούσε και θεούς. Μετά τον έντυσαν σε μετάξια, όπως θα ταίριαζε σε σύζυγο της Εξοχότητας της Πριγκίπισσας και τον οδήγησαν σε μια πελώρια αίθουσα γεμάτη αυλικούς και αξιωματούχους του βασιλείου.

Στην άλλη άκρη τον υποδέχτηκε ευγενικά ο Βασιλιάς, ντυμένος σε χρυσά και καθισμένος στον ψηλό θρόνο του. Πλάι του ήταν η Βασίλισσα και η πανέμορφη Πριγκίπισσα ντυμένη σε μετάξια σαν το γαλάζιο καλοκαιριάτικου ουρανού. Η τελετή του γάμου έγινε αμέσως και οι νιόπαντροι εγκαταστάθηκαν σε δικό τους διαμέρισμα του παλατιού με δικούς τους υπηρέτες. Μετά από μερικές μέρες ο Βασιλιάς κάλεσε πάλι τον Ακινσοουκέ στην αίθουσα ακροάσεων. Εκεί του ανακοίνωσε ότι τον διορίζει κυβερνήτη της νήσου Ράιζου στα νότια του βασιλείου. «Οι κάτοικοί της είναι ήπιοι και νομοταγείς», εξήγησε ο Βασιλιάς, «αλλά τα έθιμα και οι νόμοι τους γενικά πρέπει να αναπροσαρμοστούν στους γενικότερους νόμους του βασιλείου. Θέλουμε να πιστεύουμε ότι εσύ θα το κατορθώσεις κυβερνώντας τους με καλοσύνη και σύνεση.»

Το πλοίο ήταν έτοιμο και ο άνεμος ούριος. Έτσι ο Ακινσοουκέ αναχώρησε με τη γυναίκα του και την πρόπευσα συνοδεία ευγενών. Μόλις εγκαταστάθηκε στο μέγαρό του στη Ράιζου, στράφηκε στο έργο που του είχε αναθέσει ο πεθερός του βασιλέας. Κάλεσε κοντά του ως συμβούλους τους σοφότερους κατοίκους και με τη βοήθειά τους έκανε τις μεταρρυθμίσεις που χρειαζόνταν σε μια περίοδο τριών ετών. Ο Ακινσοουκέ έμεινε στη Ράιζου πολλά χρόνια κυβερνώντας με σύνεση κι απολαμβάνοντας την αγάπη των εργατικών και πρόσχαρων κατοίκων. Στο μεταξύ η γυναίκα του γέννησε πέντε αγόρια και δύο κορίτσια. Μετά όμως αρρώστησε και πέθανε. Την έθαψαν με τιμές σ' ένα λόφο έξω από την πρωτεύουσα και έστησαν ένα μεγαλόπρεπο μνημείο στον τάφο της. Τότε ο βασιλιάς του έστειλε μήνυμα να επιστρέψει στο παλάτι και να γυρίσει στη δική του χώρα, αφήνοντας τα πριγκιπόπουλα στη φροντίδα του παππού τους.

Αυτό έκανε ο Ακινσοουκέ. Είχε ζήσει στο βασίλειο Τοκόγιο 23 ολόκληρα χρόνια. Κι όταν η άμαξα έφτασε στο σπίτι του στην επαρχία Γιαμάτο...

Ξύπνησε πλάι στους δύο φίλους του. Τους διηγήθηκε την περιπέτεια του μα εκείνοι τον διαβεβαίωσαν πως είχε κλείσει τα μάτια του μόνο για λίγα λεπτά. Μετά του είπαν πως μια

πεταλούδα πέταξε πάνω από το πρόσωπό του αλλά μόλις πάτησε στο χώμα δίπλα, ένας μεγάλος μύρμηγκας την άρπαξε και την πήρε σε μια τρύπα στις ρίζες του κέδρου. Λίγο πριν αφυπνισθεί ο Ακινουσούκέ, η ίδια πεταλούδα βγήκε και ξαναπέταξε πάνω από το πρόσωπό του κι εξαφανίστηκε!

«Μήπως η πεταλούδα ήταν η ψυχή σου;» τον ρώτησαν.

Γεμάτοι περιέργεια οι τρεις φίλοι έσκαψαν στη ρίζα εκεί που ήταν η τρύπα και βρήκαν μια μεγάλη μυρμηγκοφωλιά περίτεχνα δομημένη σαν πολιτεία. Στη μέση υπήρχε ένας μεγάλος χώρος όπου ένας μεγαλόσωμος μύρμηγκας με κίτρινα φτερά έμοιαζε να δίνει οδηγίες στους υπολοίπους. Πιο πέρα στη μέση μιας λιμνούλας υπήρχε μια νησίδα χώματος και σ' ένα ύψωμα είχε στηθεί ένα γυαλιστερό πετραδάκι ωσάν μνημείο. Θαμμένο από κάτω βρήκαν το πτώμα ενός θηλυκού μυρμηγκιού!

*Τοκόγιο: άγνωστη, εξωτική χώρα ή χώρα των ξωτικών.